

Arrest

nr. 348 583 van 11 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VAN EDOM
Rue Saint-Quentin 3/3
1000 BRUXELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2025 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2026.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 28 april 2026, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. CLAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat C. D'HONDT loco advocaat J. VAN EDOM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, dient op 8 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 21 november 2025 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaanse staatsburger afkomstig uit het dorp Shawat, in het Ahmad Kheyl district gelegen te Paktya. U bent Pashtoun en soennitisch moslim. In Afghanistan bent u niet naar school gegaan en ook niet naar de madrassa. U bent zes of zeven jaar geleden lid geworden van de Afghan National Army. Na een korte periode in het rekruteringscentrum in Kabul, kreeg u een opleiding van twee en een halve maand in Kandahar. Tijdens uw opleiding leerde u schieten, hoe u moest staan en liggen, hoe u moest begroeten en hoe u militair moest bewegen. Na uw training werd u gestationeerd in de basis van Uruzgan, in het district genaamd Shinartu. U heeft hier ongeveer twee en een half jaar gewerkt. In deze basis was u bevoegd voor de bewaking; u moest de controleposten 1 en 2 beschermen. Op momenten dat u dit niet deed, bleef u aanwezig in de basis. Nadien was u nog vier maanden actief in de logistieke compagnie van Kandahar, waar u tevens instond voor de beveiliging van de basis.

U bent lang geleden, u kan niet zeggen wanneer exact, gestopt met uw werk voor het Afghaans leger. Uw vader werd lastiggevallen door de taliban in het dorp en zowel u als uw vader werden telefonisch bedreigd door de taliban. Ook zijn de taliban zo'n vijf of zes keer bij uw vader thuis langsgekomen op zoek naar u. U heeft Afghanistan verlaten zeven maanden tot een jaar voor de val van de voormalige overheid.

U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 8 augustus 2022.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban voor deze feiten.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: uw Afghan National Army badge alsook uw New Kabul Bank bankkaart, tien foto's en een verlofkaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolgd te worden door de taliban omwille van uw beroepsactiviteiten voor het Afghan National Army [ANA] (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS 1, d.d. 28-06-2024, hierna CGVS 1, p. 15 & 16).

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Er dient immers opgemerkt te worden dat er ernstige vragen gesteld kunnen worden bij de geloofwaardigheid van uw aangehaalde beroepsactiviteiten voor het ANA. Hoewel u beperkte informatie over uw vermeende functie kan meegeven die publiekelijk toegankelijk is, zoals het feit dat bepaalde documenten dienden ingevuld te worden en stempels vereisten van dorpsouderen (CGVS 1, p. 7), schiet u tekort wanneer u naar specifieke informatie wordt gevraagd. Zo kan u over de inhoud van uw functie slechts rudimentair vertellen dat u moest bewaken (CGVS 1, p. 11). Het Commissariaat – generaal vraagt u om dit toe te lichten: u voegt er louter aan toe dat u controlepost 1 en 2 beschermde en vermeed dat de vijand dichterbij kwam (CGVS 1, p. 11 & 12). U wordt verder aangespoord om dit toe te lichten, maar komt niet verder dan te stellen dat er één persoon verantwoordelijk was om te controleren dat niemand sliep en dat u met een zaklamp moest schijnen (CGVS 1, p. 11). Gezien de beperkte toelichting die u gaf over uw werkzaamheden bleef het Commissariaat – generaal naar meer verduidelijking vragen en werd u gevraagd wat u nog meer deed om toezicht te houden, waarop u eenvoudig verklaart dat u niets anders deed, slechts aandachtig staan kijken naar de kanten die gevaarlijk waren (CGVS 1, p. 11). In een regio waarvan u zelf verklaart dat de taliban er heel actief waren (CGVS 1, p. 12), in een functie die u in dezelfde basis voor twee en half jaar heeft gedaan (CGVS 1, p. 11) en waar uit publieke informatie blijkt dat er hevig werd gevochten (toegevoegd aan uw administratief dossier), is het dan ook niet aannemelijk dat u niet verder komt dan deze zeer vage en algemene verklaringen over de inhoud van uw werk. Gezien deze bijzonder beknopte verklaringen vraagt het CGVS wat u dan nog deed in de controleposten buiten het houden van toezicht. Hierop stelt u dat er niks anders te doen was buiten af en toe training te volgen (CGVS 1, p. 12). Het gegeven dat u niet meer kon doen in de controlepost dan instaan

voor de bewaking, en u niet verder komt dan deze bijzonder vage en algemene verklaringen, ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van uw voorgehouden beroepsactiviteiten.

De vaagheden in uw relaas stoppen daar niet. Het Commissariaat – generaal vroeg u een zoveelste keer om te vertellen over uw werk, ditmaal met de vraag of u ooit buiten de controlepost actief was (CGVS 1, p. 12). Plotsklaps stelt u dat u inderdaad naar buiten ging als de politie of andere checkpoints jullie hulp nodig hadden (CGVS 1, p. 12). Daarbij zegt u tevens dat u de politie één of twee bent gaan moeten ondersteunen (CGVS 1, p. 13). Gevraagd om te beschrijven wat u concreet moest doen bij deze bijstand komt u andermaal niet verder dan te verklaren “hun veiligheid verzekeren” (CGVS 1, p. 13). Gezien de andermaal beknopte uitleg werd u wederom aangespoord om meer toelichting te verschaffen. U herhaalt opnieuw dat u veiligheid gaf en indien nodig kogels of eten meenam (CGVS 1, p. 13). De vaststelling dat u over deze andere taak opnieuw meermaals herhaalt dat u louter beveiligde, zonder op enige manier toe te lichten wat u dan concreet deed om de veiligheid te verzekeren, kan wederom het CGVS niet overtuigen van uw voorgehouden beroepsactiviteiten voor het ANA. Zeer opmerkelijk is bovendien het feit dat uw verklaringen tijdens het tweede onderhoud gans anders klinken: u stelt dat de compagnie wel eens versterking ging geven aan de politie, maar dat uzelf nooit bent meegegaan om deze ondersteuning te bieden (CGVS 2, p. 10). Dit is het tegenoverstelde van wat u eerder verklaarde, toen u stelde dat u een of twee keer bijstand ging bieden aan de politie en fysiek naar hen ging tot de rust terug was gekeerd (CGVS 1, p. 13).

Verder werd u gevraagd of u ooit heeft meegevochten tegen de taliban (CGVS 1, p. 13). U verklaart hierbij dat u dit niet heeft moeten doen face-to-face, maar als er werd geschoten schoten jullie terug, zo zegt u (CGVS 1, p. 13). Opnieuw werd u aangespoord om dit toe te lichten. Opnieuw herhaalt u uw verklaringen en stelt u dat u schoot om u te verdedigen (CGVS 1, p. 13). Ook in uw tweede persoonlijk onderhoud komt u niet verder dan te stellen dat u werd beschoten van op verre locaties, en dat u in het algemeen terugschoot of naar de lucht schoot (CGVS 2, p. 6). Dat u herhaaldelijke dezelfde beknopte verklaringen herhaalt, wekt sterk de indruk dat u bepaalde informatie heeft gememoriseerd in een poging uw profiel als zijnde een voormalig lid van het ANA aannemelijk te maken en doet zeer ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het opmerkelijk dat u stelt dat u deel uitmaakte van het 205 Atul korps, maar wanneer u gevraagd wordt om het embleem van dit korps te beschrijven, blijkt u dit niet te kunnen: ze gaven enkel uniformen aan de mensen die effectief binnen het korps werkten en niet aan jullie omdat jullie deel waren van een compagnie, zo stelt u (CGVS 1 p.13-14). Dit is evenwel geen verklaring voor het feit dat u het embleem van het korps niet zou kennen.

Niet alleen legt u bijzonder beknopte verklaringen af over uw voorgehouden activiteiten, u legt tevens tegenstrijdige verklaringen af over uw werk tijdens de twee verschillende persoonlijke onderhouds.

Zo verklaart u tijdens het eerste gehoor dat u gedurende één of twee weken in het rekruteringscentrum in Kabul verbleef alvorens naar het opleidingscentrum in Kandahar te worden gestuurd (CGVS 1 p.7-9), terwijl u later stelt dat u slechts twee dagen in dit rekruteringscentrum was (CGVS 2 p.11). Daar waar u verder oorspronkelijk verklaarde twee tot twee en half jaar gestationeerd te zijn geweest in Urugzan, en u negatief antwoordde op de vraag of u ooit ergens anders gestationeerd was (CGVS 1, p. 11), verklaart u plotsklaps in het tweede onderhoud de laatste vier maanden van uw loopbaan actief te zijn geweest in het logistieke departement te Kandahar (CGVS 2, p 3). Dit is hoogst opmerkelijk. U heeft nooit gewag gemaakt van deze functie en gevraagd waarom u dit nooit eerder aanhaalde, stelde u dat u dit wel heeft gezegd, of dat u het zich niet meer kon herinneren of u dit had verteld (CGVS, p. 4). Dit is uiteraard geen verschoningsgrond voor het vergeten van een hele betrekking binnen een andere dienst in het leger, als dit werk werkelijk de reden is voor uw vertrek uit Afghanistan.

Dit is echter niet het enige dat verschilt tussen de persoonlijke onderhouds door. Daar waar u verklaarde in Uruzgan actief te zijn geweest in de controleposten Maiwand 1 en Maiwand 2 (zie supra) spreekt u ineens van maar liefst vier controleposten ten tijde van uw tweede persoonlijk onderhoud (CGVS 2, p. 4 & 5). U beschrijft de vier controleposten Maiwand 1, Maiwand 2, Maiwand 3 en Maiwand 4, en legt hierbij uit dat u naar alle vier de posten werd gestuurd en actief was (CGVS 2, p. 5). Dit in tegenstelling tot uw eerste onderhoud, waar u werd gevraagd in welke controleposten u actief was en u hierop antwoordde dat u slechts werkte in controlepost 1 en 2 (CGVS 1, p. 12). Evenzo is het opmerkelijk dat u de ene keer stelt dat Maiwand 2 op vijf minuutjes van de compagnie lag (CGVS 1 p.12) en de andere keer aanhaalt dat deze op twintig minuten afstand lag, richting Chinarto districtscentrum (CGVS 2 p.7), waar u overigens eerder Maiwand 1 situeerde (CGVS 1 p.1).

Tevens stelt u dat u na uw vertrek bij het leger nog één of twee maanden in Afghanistan verbleef alvorens het land te verlaten. Dit was “misschien zeven maanden, misschien een jaar” voor de machtsovername (van augustus 2021) (CGVS 1 p. 14-15). Nochtans werden uw vingerafdrukken al in mei 2019 geregistreerd in Griekenland. Ook dit roept zeer ernstige vraagtekens op bij uw verklaringen over uw loopbaan bij het leger.

Ten slotte werden in beide onderhouden de door u voorgelegde foto's besproken en gaf u over heel wat foto's sterk van elkaar afwijkende verklaringen. Zo werd u gevraagd om de collega te benoemen die bij u stond op foto 2: in het eerste onderhoud geeft u de naam [N.M.] (CGVS 1, p. 20) en bij het tweede onderhoud stelt u dat deze persoon [M.] heet (CGVS 2, p. 13). Bij foto 5 stelde u oorspronkelijk dat deze is getrokken op de controlepost Maiwand 2 in Uruzgan (CGVS 1, p. 21) terwijl u bij het tweede onderhoud ineens verklaart dat deze foto getrokken is toen u actief was in het logistieke departement van Kandahar (CGVS 2, p. 14). Hetzelfde geldt voor foto 7: deze situeert u tijdens het tweede gehoor ook ten tijde van uw tewerkstelling voor het logistieke departement (CGVS 2, p. 14) terwijl u oorspronkelijk stelde dat deze werd getrokken in de controlepost van de compagnie die u bewaakte in Uruzgan (CGVS 1, p. 21). Foto 8 beschreef u als getrokken in de compagnie vlak voor u naar het appel moest (CGVS 1, p. 21) terwijl u dit de tweede keer andermaal situeerde ten tijde van uw werk voor het logistieke departement en zegt u dat u toen op weg was naar de refter voor het ontbijt (CGVS 2, p. 14). Ook voor de laatste foto die werd besproken, foto 10, stelde u eerst dat deze was getrokken toen u op weg was om ondersteuning te bieden aan de politie, terwijl u in het tweede onderhoud stelt dat hij genomen werd te Uruzgan toen u bevoorrading bracht (CGVS 1, p. 21; CGVS 2, p. 14). Daar waar al ernstige vragen werden gesteld over de geloofwaardigheid van uw activiteiten legt u ook nog eens tegenstrijdige verklaringen af over de foto's die u ter staving voorlegt. Deze talrijke contradicties in uw eigen verklaringen doen ernstig twijfelen aan de authenticiteit van deze stukken en aan de geloofwaardigheid van uw activiteiten voor de ANA.

Uw advocaat wijst in haar opmerkingen op het gegeven dat u geen opleiding heeft gehad en uw verzoek reeds enkele jaren lopende is, en dat details daardoor niet altijd onthouden worden (CGVS 2, p. 14). Hier wenst het Commissariaat-generaal op te wijzen dat het niet vermelden van de tewerkstelling bij het logistiek departement in Kandahar, de tegenstrijdigheden in de verklaringen over de activiteiten alsook de diverse tegenstrijdigheden in de verklaringen over de foto's meer zijn dan enkele details. Daarenboven kan een gebrek aan scholing niet verklaren dat u andere verklaringen aflegt over uw dagdagelijkse leefomgeving en activiteiten, die u zelf zou hebben meegemaakt en die aanleiding zouden hebben gegeven tot de vlucht uit Afghanistan.

Deze beknopte verklaringen omtrent de voorgehouden activiteiten zijn bevreemdend in het licht van de context van Uruzgan. Zoals reeds aangehaald (zie supra) was Uruzgan een onveilige regio met hevige gevechten. Bovendien is het opmerkelijk dat u helemaal niet op de hoogte bent van de aanwezigheid van andere buitenlandse troepen in de Uruzgan regio. U werd gevraagd welke militaire basissen er aanwezig waren in Chora. U stelt kort dat er 'enkel politiemensen en wij [leger]' aanwezig waren (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS 2, d.d. 08-05-2025, hierna CGVS 2, p. 10), wat opmerkelijk is, gezien de aanwezigheid van bv. de Forward Operating Base Mirwais in het districtscentrum van het Chora (toegevoegd aan uw administratief dossier). Daarnaast is er ook informatie over een militaire basis in het dorp Khusdeer, dat ook gelegen is in het district Chora (toegevoegd aan uw administratief dossier). Het Commissariaat-generaal vroeg u vervolgens welke buitenlandse troepen er actief waren in Chora, waarop u stelt dat u dit niet weet omdat u hun taal niet sprak (CGVS 2, p. 8 & 9).

Gezien de vage en algemene verklaringen die u aflegt in het kader van uw voorgehouden beroepsactiviteiten, kan er geen geloof worden gehecht aan de aan uw profiel als zijnde een voormalige lid van het ANA en alle daaruit voortvloeiende problemen. Een vrees voor vervolging omwille van deze reden is niet aannemelijk.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. U legt uw ANA badge en bankkaart neer, tien foto's en een verlofkaart. Hierbij dient gezegd te worden dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Over de tien foto's die u neerlegt dient gezegd te worden dat privéfoto's aan objectieve bewijswaarde ontberen gezien deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. Tevens dienen hier de bovenvermelde opmerkingen over deze foto's in herinnering te worden gebracht.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjiietische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban

tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjiiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzeekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a)

de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de

taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan en ook in 2024 bleef het aantal gedwongen repatriëringen zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaan en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het

risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een eerste middel werp verzoeker de schending op van:

- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;
- artikelen 48/3 en 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet);
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij wijst op de bewijsstukken die hij voorlegde ten einde zijn werkzaamheden bij het Afghaanse nationale leger te staven. Hij citeert in dit verband uit een rapport van UNHCR, "Beyond proof, Credibility assessment in EU Asylum systems" van mei 2013 en stelt dat verweerder de richtlijnen die erin kunnen worden gelezen omdraait. Hij stipt verder de "afwezigheid van opleiding en geheugenproblemen" aan en citeert opnieuw uit voormeld rapport. Hij besluit dat hem de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend op basis van de bewijsstukken die hij voorlegde.

In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van:

- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;
- artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13.12.2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn);
- artikelen 48/4 en 62, §2 van de Vreemdelingenwet;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In een eerste onderdeel bespreekt verzoeker de toepassing van artikel 48/4, §2 b) van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat deze bepaling overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en wijst op de arresten Elgafaji en M'Bodj van het Hof van Justitie. Hij besluit dat de ernstige schade te wijten moet zijn aan gedragingen van derden. Vervolgens wijst hij op het arrest S.H.H. van het EHRM en citeert hij uit het arrest Sufi en Elmi van het EHRM. Hij besluit dat uit deze rechtspraak volgt dat om te bepalen of de preciaire humanitaire omstandigheden ernstige schade uitmaken in de zin van artikel 48/4, §2 b) van de Vreemdelingenwet, het cruciaal is om na te gaan of zij het resultaat zijn van handelen of nalaten van de betrokken actoren. Hij stelt dat de actoren voor Afghanistan de taliban zijn maar evenzeer andere partijen betrokken in het conflict zoals de Verenigde Staten.

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing foutief vereist dat er sprake moet zijn van een opzettelijk gedrag van een actor. Hij legt uit dat dit berust op een "ongeoorloofde analogie met het arrest M'Bodj van het Hof van Justitie" terwijl het EHRM in het arrest Sufi en Elmi duidelijk stelt dat de preciaire humanitaire situatie overwegend het gevolg moet zijn van een handeling of een nalatigheid. Hij vervolgt dat de bestreden beslissing voormelde vereiste onderbouwt door te verwijzen naar een rapport van het EUAA terwijl het niet aan het EUAA toekomt om artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn te interpreteren maar aan het Hof van Justitie.

In een derde onderdeel betoogt verzoeker dat de factoren opgelijst in de bestreden beslissing wel degelijk hoofdzakelijk voortvloeien uit de machtsovername door de taliban en het repressieve beleid dat erop volgde. Hij bespreekt vervolgens het wegvallen van een groot deel van internationale hulp, de vlucht van gekwalificeerd personeel, het ontzeggen van toegang tot de arbeidsmarkt aan vrouwen, het sluiten van de grenzen met Pakistan en Iran, de terugval in de economische handel en het bevriezen van Afghaanse financiële reserves in de Verenigde Staten. Verzoeker wijst op mededelingen van verschillende staten en de Europese Raad waaruit volgt dat de taliban verantwoordelijk worden gehouden voor de humanitaire crisis. Hij citeert hierbij uit “United Nations, Meetings Coverage Security Council’s 9277th meeting”, van 8 maart 2023, “Europese Raad, Afghanistan: de reactie van de EU op de crisis”, “US Department of State, Joint Statement on Afghanistan, 7 maart 2023” en “Europese Raad, Afghanistan, 29 oktober 2025”. Verzoeker voert aan dat de taliban humanitaire hulp voor eigen doeleinden misbruikt. Hij citeert hierbij uit “Radio Free Europe – Radio Liberty, Cash-strapped Taliban Uses Foreign Aid Intended for Starving Afghans to Pay State Employees, 25 januari 2022”, SIGAR “A Broken Aid System: Delivering U.S. Assistance to Taliban-Controlled Afghanistan, augustus 2025”, “Foreign Policy, The Taliban are abusing Western Aid, 30 december 2022” en “Foreign Policy, Analysis-The Taliban have ‘infiltrated’ UN deliveries of aid, 24 juli 2023”. Hij voert aan dat ook de beleidskeuzes van de Verenigde Staten op directe wijze hebben bijgedragen aan de economische crisis in Afghanistan. Hij verwijst ter ondersteuning van zijn betoog naar een rapport van “SIGAR, Forensic Audit-Final Report: Seventeen Years of Reconstruction Oversight, december 2025” en “P. Gossman, How US-Funded Abuses Led to Failure in Afghanistan, Human Rights Watch, 6 juli 2021”. Tot slot citeert verzoeker uit een rapport “Human Rights Watch: “Afghanistan: Relentless Repression 4 Years into Taliban Rule van 05.08.2025” waaruit volgt dat *“de repressie ten aanzien van de bevolking enkel in toenemende mate gaat”* evenals uit een rapport “Amnesty International, Afghanistan 2024” dat *“wijst op schendingen van fundamentele rechten ten aanzien van elke criticus van het Taliban-beleid”*. Verzoeker stelt nog dat de “United Nations Special Rapporteurs stelden recent dat de internationale gemeenschap het beleid van de Taliban moet verwerpen en citeert uit “OHCHR, Afghanistan: International community must reject Taliban’s violent and authoritarian rule, says UN experts, 14.08.2025”.

2.2. Aanvullende nota

Verweerder maakt op 28 april 2026 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Hij verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- EUAA “Afghanistan: Security Situation” van augustus 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA “Afghanistan Country Focus” van december 2023;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van mei 2024;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- UNAMA “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023;
- COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van 14 december 2023;
- EUAA COI Query “Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van februari 2024;
- EUAA “Afghanistan – Country Focus” van november 2024;
- EUAA “Afghanistan – Country Focus” van januari 2026.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het administratief dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Landeninformatie

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen van gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen, zoals de bestreden beslissing en de aanvullende nota duidelijk maken. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zou nopen.

Niettemin blijven de onzekerheid en de onwetendheid groot, waardoor de nodige voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het beoordelen van de nood aan internationale bescherming van Afghaanse onderdanen. Hierbij wordt de recentst beschikbare informatie gehanteerd over de Afghaanse context, met bijzondere aandacht voor de individuele elementen die verzoekers zaak kenmerken.

2.3.4. De bestreden beslissing is duidelijk voorzien van uitgebreide juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker zet niet uiteen waarom ze hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Dat de formele motiveringsplicht niet werd geschonden, blijkt uit het feit dat verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven. Die wordt verder beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

Dit alles wordt verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk deels overeen met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De toetsing of dit artikel werd geschonden door de bestreden beslissing stemt overeen met de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. Vermits de bestreden beslissing geen maatregel tot terugleiding of verwijdering betreft, dringt zich geen verdergaande toetsing aan artikel 3 van het EVRM op dan de voormelde.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd door de taliban omwille zijn werkzaamheden voor het voormalige Afghaanse nationale leger (hierna: ANA).

Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming legt verzoeker de volgende originele documenten neer:

- werkbadge van het ANA;
- New Kabul bankkaart;
- verlofkaart;
- 10 foto's.

De Raad herinnert eraan dat hij de bewijswaarde van de voorgelegde stukken soeverein mag beoordelen, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c); RvS 27 oktober 2022, nr. 15.076 (c)). Hij dient niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet-authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde hebben.

Verzoeker beperkt zich er in het verzoekschrift toe citaten weer te geven uit een rapport van UNHCR, "Beyond proof" van mei 2013 en betoogt dat verweerder deze richtlijnen van het VN-vluchtelingenagentschap omdraait waar hij overweegt dat aan de authenticiteit van voormelde documenten wordt getwijfeld "*omwille van de tegenstrijdigheden in verzoekers'relaas*".

De Raad stelt vast dat verweerder zich in de bestreden beslissing niet louter steunt op "*tegenstrijdigheden*" vastgesteld in verzoekers verklaringen om te besluiten dat de documenten op zich niet volstaan om verzoekers asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo verwijst verweerder naar objectieve informatie, waarnaar hij een weblink verschaft, waaruit blijkt dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten

kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige Afghaanse overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of entiteiten dan de voormalige overheid. ("COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude" van 13 september 2024). Bijgevolg is de bewijswaarde van de door verzoeker voorgelegde documenten bijzonder relatief. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. Door een citaat weer te geven uit het voormelde rapport van UNHCR waarin kan worden gelezen dat advocaten en ngo's hun bezorgdheid hebben geuit dat deze objectieve informatie ertoe kan leiden dat al de documenten voorgelegd door Afghaanse verzoekers als vals kunnen worden beschouwd en dat er geen bewijswaarde aan wordt toegekend, slaagt verzoeker er niet in om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Ook leest de Raad het volgende voor wat betreft de tien foto's die verzoeker voorlegde ten einde zijn werkzaamheden bij het ANA te staven:

"Ten slotte werden in beide onderhouden de door u voorgelegde foto's besproken en gaf u over heel wat foto's sterk van elkaar afwijkende verklaringen. Zo werd u gevraagd om de collega te benoemen die bij u stond op foto 2: in het eerste onderhoud geeft u de naam [N.M.] (CGVS 1, p. 20) en bij het tweede onderhoud stelt u dat deze persoon [M.] heet (CGVS 2, p. 13). Bij foto 5 stelde u oorspronkelijk dat deze is getrokken op de controlepost Maiwand 2 in Uruzgan (CGVS 1, p. 21) terwijl u bij het tweede onderhoud ineens verklaart dat deze foto getrokken is toen u actief was in het logistieke departement van Kandahar (CGVS 2, p. 14). Hetzelfde geldt voor foto 7: deze situeert u tijdens het tweede gehoor ook ten tijde van uw tewerkstelling voor het logistieke departement (CGVS 2, p. 14) terwijl u oorspronkelijk stelde dat deze werd getrokken in de controlepost van de compagnie die u bewaakte in Uruzgan (CGVS 1, p. 21). Foto 8 beschreef u als getrokken in de compagnie vlak voor u naar het appel moest (CGVS 1, p. 21) terwijl u dit de tweede keer andermaal situeerde ten tijde van uw werk voor het logistieke departement en zegt u dat u toen op weg was naar de refter voor het ontbijt (CGVS 2, p. 14). Ook voor de laatste foto die werd besproken, foto 10, stelde u eerst dat deze was getrokken toen u op weg was om ondersteuning te bieden aan de politie, terwijl u in het tweede onderhoud stelt dat hij genomen werd te Uruzgan toen u bevoorrading bracht (CGVS 1, p. 21; CGVS 2, p. 14). Daar waar al ernstige vragen werden gesteld over de geloofwaardigheid van uw activiteiten legt u ook nog eens tegenstrijdige verklaringen af over de foto's die u ter staving voorlegt. Deze talrijke contradicties in uw eigen verklaringen doen ernstig twifelen aan de authenticiteit van deze stukken en aan de geloofwaardigheid van uw activiteiten voor de ANA."

Door algemeen te wijzen op "richtlijnen" van het VN-vluchtelingenagentschap over de rol van documenten bij de geloofwaardigheidsbeoordeling en zijn overtuiging dat de documenten volstaan om zijn profiel aannemelijk te maken brengt verzoeker niets in tegen voormelde concrete vaststellingen die kunnen worden gelezen in de bestreden beslissing.

Gelet op de voorgaande bevindingen kunnen de voorgelegde stukken op zich niet overtuigen voor wat betreft verzoekers tewerkstelling voor het ANA, kernelement van zijn vluchtrelaas.

Bijgevolg moet verder worden nagaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd en precies, volledig en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging.

Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker middels zijn verklaringen er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij werkzaam was voor het voormalige ANA. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende:

- (1) Hoewel verzoeker beperkte informatie over zijn vermeende functie kan geven schiet hij tekort wanneer hem naar specifieke informatie wordt gevraagd. Hij legt bijzonder beknopte verklaringen af over zijn activiteiten.
 - Verzoeker kan over de inhoud van zijn functie slechts rudimentair vertellen dat hij moest bewaken. Wanneer het CGVS meer verduidelijking vraagt komt verzoeker niet verder dan zeer vage en algemene verklaringen over de inhoud van zijn werk. Dit is niet aannemelijk gezien verzoeker in een regio werkzaam was waarvan hij verklaart dat de taliban er heel actief waren, in een functie die hij in dezelfde basis gedurende tweeënhalf jaar heeft gedaan en waar uit publieke informatie blijkt dat er hevig werd gevochten.

- Verzoeker verklaart dat hij tevens de politie ondersteunde of andere checkpoints wanneer zij hulp nodig hadden. De vaststelling dat hij over deze andere taak meermaals herhaalt dat hij louter beveiligde zonder op enige manier toe te lichten wat hij dan concreet deed om de veiligheid te verzekeren overtuigt het CGVS niet.
- Verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af over het voormelde tijdens de twee gehoren bij het CGVS. Zo verklaarde hij tijdens het eerste gehoor dat hij de politie één of twee keer is gaan ondersteunen terwijl hij tijdens het tweede gehoor verklaarde dat de compagnie wel eens versterking gaf aan de politie maar dat hij nooit is meegegaan.
- Verzoeker legt beknopte verklaringen af over gevechten met de taliban. Zo komt hij niet verder dan te stellen dat hij niet face to face met de taliban vocht, maar dat als er werd geschoten zij terug schoten of in de lucht schoten.
- Verzoeker stelt dat hij deel uitmaakte van het 205 Atul korps maar kan het embleem van dit korps niet beschrijven.

(2) Verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af over zijn werk tijdens de twee gehoren bij het CGVS.

- Tijdens het eerste gehoor verklaarde verzoeker gedurende één of twee weken in het rekruteringscentrum in Kabul te hebben verbleven alvorens naar het opleidingscentrum in Kandahar te worden gestuurd. Tijdens het tweede gehoor verklaart hij dat hij slechts twee dagen in het rekruteringscentrum verbleef.
- Tijdens het eerste gehoor verklaarde hij tweeënhalf jaar gestationeerd te zijn geweest in Uruzgan en antwoordde hij negatief op de vraag of hij ooit ergens anders was gestationeerd. Tijdens het tweede gehoor verklaarde hij de laatste vier maanden van zijn loopbaan actief te zijn geweest in het logistiek departement in Kandahar.
- Tijdens het eerste onderhoud stelde verzoeker slechts te hebben gewerkt in twee controleposten, Maiwand 1 en 2. Tijdens het tweede gehoor verklaart hij actief te zijn geweest in vier controleposten, Maiwand 1, 2, 3 en 4.
- Het is opmerkelijk dat verzoeker tijdens het eerste gehoor stelde dat Maiwand 2 op 5 minuten van de compagnie lag om dan tijdens het tweede gehoor te stellen dat het op twintig minuten afstand lag, richting Chinarto districtscentrum waar hij eerst Maiwand 1 situeerde.

(3) Verzoeker stelt na zijn vertrek bij het leger nog één of twee maanden in Afghanistan te hebben verbleven alvorens het land te verlaten, dit was “misschien zeven maanden, misschien een jaar” voor de machtsovername. Echter werden zijn vingerafdrukken al in mei 2019 in Griekenland geregistreerd.

(4) Voor wat betreft de opmerkingen van verzoekers advocaat dat hij geen opleiding heeft genoten, dat zijn verzoek reeds enkele jaren lopende is en dat details niet altijd worden onthouden, wijst het CGVS erop dat het niet vermelden van de tewerkstelling bij het logistiek departement in Kandahar, de tegenstrijdigheden in de verklaringen over de activiteiten alsook de diverse tegenstrijdigheden in de verklaringen over de foto's meer zijn dan enkele details. Daarenboven kan een gebrek aan scholing niet verklaren dat verzoeker andere verklaringen aflegt over zijn dagdagelijkse leefomgeving en activiteiten, die hij zelf zou hebben meegemaakt en die aanleiding zouden hebben gegeven tot zijn vlucht uit Afghanistan.

(5) Verzoekers beknopte verklaringen over zijn voorgehouden activiteiten zijn bevreemdend in het licht van de context van Uruzgan. Uruzgan was een onveilige regio met hevige gevechten. Bovendien is het opmerkelijk dat verzoeker helemaal niet op de hoogte is van de aanwezigheid van andere buitenlandse troepen in de Uruzgan regio.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen met betrekking tot verzoekers verklaringen. Na een zorgvuldige analyse van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat voormelde vaststellingen van verweerder met betrekking tot verzoekers vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het asielrelaas alsook pertinent en correct zijn.

Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen enkele poging om voormelde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoeker beperkt zich er in het verzoekschrift toe aan te stippen dat hij geen opleiding heeft genoten en geheugenproblemen heeft. Hij citeert in dit verband opnieuw uit voormeld rapport van UNHCR en betoogt dat de lidstaten verplicht zijn met deze elementen rekening te houden bij de geloofwaardigheidsbeoordeling.

De Raad stelt vast dat verzoeker inderdaad verklaarde geen school te hebben gelopen en ongeletterd te zijn (gehoorverslag CGVS 1, p.6). Het is echter niet onredelijk om van een verzoeker om internationale bescherming, zelfs als hij analfabeet is, te verwachten dat hij doorleefd kan vertellen over zijn dagelijkse

beroepsactiviteiten die hij gedurende tweeënhalft jaar uitoefende en in dit verband coherente verklaringen aflegt. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij geen opleiding heeft genoten. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, vragen heeft herhaald en geherformuleerd zodat verzoeker de kans kreeg om uitgebreide verklaringen af te leggen over zijn werkzaamheden. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou en verzoekers advocaat was aanwezig en kon zijn opmerkingen geven op het einde. Verzoeker heeft aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS uitdrukkelijk aangegeven dat hij alle vragen goed heeft begrepen (gehoorverslag CGVS 1, p. 22 en gehoorverslag CGVS 2, p. 14). Noch verzoeker noch zijn raadsman die hem bijstond tijdens het interview hebben bij het CGVS opgemerkt dat de gestelde vragen verzoekers profiel te boven gingen toen hen op het einde van het persoonlijk onderhoud hiertoe de kans werd geboden. Zij hebben dit ook niet gemeld nadat zij een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud hebben ontvangen en in de gelegenheid waren om hierover opmerkingen te maken. Voor wat betreft de verwijzing van verzoekers advocaat op het einde van het tweede gehoor bij het CGVS naar het feit dat verzoeker geen opleiding heeft genoten en dat details niet altijd worden onthouden, overweegt de commissaris-generaal dan ook op pertinente wijze:

“Uw advocaat wijst in haar opmerkingen op het gegeven dat u geen opleiding heeft gehad en uw verzoek reeds enkele jaren lopende is, en dat details daardoor niet altijd onthouden worden (CGVS 2, p. 14). Hier wenst het Commissariaat-generaal op te wijzen dat het niet vermelden van de tewerkstelling bij het logistiek departement in Kandahar, de tegenstrijdigheden in de verklaringen over de activiteiten alsook de diverse tegenstrijdigheden in de verklaringen over de foto’s meer zijn dan enkele details. Daarenboven kan een gebrek aan scholing niet verklaren dat u andere verklaringen aflegt over uw dagdagelijkse leefomgeving en activiteiten, die u zelf zou hebben meegemaakt en die aanleiding zouden hebben gegeven tot de vlucht uit Afghanistan.”

Voor wat betreft de door verzoeker aangehaalde geheugenproblemen kan de Raad alleen maar vaststellen dat hij hiervan op geen enkel moment melding heeft gemaakt, noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken toen samen met hem de vragenlijst bijzondere procedurele noden werd overlopen (Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ, 30 september 2022), noch tijdens één van de twee gehoren die plaatsvonden bij het CGVS. Ook ligt geen medisch of psychologisch attest voor in dit verband. Verzoekers uitleg dat zijn geheugenproblemen aan de basis liggen van zijn “gebrekkige verklaringen” kan dan ook niet worden gevolgd.

De betrokken documenten, die zoals eerder vermeld enkel een relatieve bewijswaarde hebben, worden bijgevolg niet aangevuld en geruggesteund door voldoende samenhangende, volledige en aannemelijke verklaringen. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, treedt de Raad verweerder bij in het standpunt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers profiel als voormalig lid van het ANA en de eruit voortvloeiende problemen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete of aannemelijke elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging door de taliban.

2.3.6.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is aldus of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieuomstandigheden

zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precaire humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, Afghanistan: Country focus, januari 2026, p. 48).

Verzoekers overtuiging dat voormelde factoren wel degelijk overwegend voortvloeien uit de machtsvername door de taliban en het repressieve beleid dat erop volgde doet geen afbreuk aan het voorgaande waaruit volgt dat de actuele sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Doet hieraan ook geen afbreuk verzoekers verwijzing naar mededelingen van verschillende staten en de Europese Raad waaruit volgens hem volgt dat de taliban verantwoordelijk worden gehouden voor de humanitaire crisis. Uit deze mededelingen blijkt niet dat de taliban overwegend verantwoordelijk is voor de precaire humanitaire situatie in Afghanistan.

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar diverse internationale rapporten — waaronder het rapport “A Broken Aid System: Delivering U.S. Assistance to Taliban-Controlled Afghanistan” van de Special Inspector General for Afghanistan Reconstruction, van augustus 2025. Deze rapporten beschrijven dat de taliban op lokaal niveau ingrijpen in humanitaire hulpverlening, onder meer door het heffen van belastingen en andere afdwingbare betalingen aan NGO's, door inmenging in de selectie van personeel en begunstigen, door druk uit te oefenen om samen te werken met door de taliban goedgekeurde of gelieerde partners, en door hulp te sturen naar regio's of gemeenschappen die zij bevoordelen. Daarnaast wordt melding gemaakt van bureaucratische belemmeringen, vertraagde of voorwaardelijke toelatingen en situaties waarin lokale functionarissen trachten controle te krijgen over distributie- en hulpstromen. Deze vaststellingen tonen aan dat er sprake is van lokale taliban-inmenging, maar de rapporten situeren dit duidelijk als praktijken die sterk variëren naar gelang provincie, sector en lokaal bestuur. Zij presenteren dit niet als een centraal gecoördineerd beleid met de bedoeling om de bevolking systematisch basisvoorzieningen te ontfangen of burgers doelbewust ernstige schade toe te brengen.

Waar verzoeker aanvoert dat ook de beleidskeuzes van de Verenigde Staten op directe wijze hebben bijgedragen aan de economische crisis in Afghanistan en hierbij verwijst naar diverse rapporten merkt de Raad op dat de Verenigde Staten niet kwalificeren als ‘actoren van ernstige schade’ in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, aangezien zij geen gezag uitoefenen over het Afghaanse grondgebied noch rechtstreeks verantwoordelijk zijn voor het toebrengen van ernstige schade aan verzoeker in Afghanistan. Tevens blijkt niet uit de neergelegde landeninformatie dat deze elementen aanwijzingen vormen voor een intentioneel beleid om burgers via ontfanging van humanitaire hulp ernstige schade toe te brengen

Daarnaast blijkt uit de EUAA-rapporten “Afghanistan – Country Focus” van november 2024 en januari 2026 dat humanitaire organisaties ondanks bestaande beperkingen overwegend operationeel blijven in het grootste deel van het land, dat humanitaire toegang afhankelijk blijft van lokale omstandigheden en dat de humanitaire crisis primair wordt toegeschreven aan structurele, economische en externe factoren. Hoewel het rapport “A Broken Aid System: Delivering U.S. Assistance to Taliban-Controlled Afghanistan” uitvoerig problematische praktijken documenteert, beschrijft het deze vooral als lokale of opportunistische inmenging, corruptie, bestuurlijke controle of machtsuitoefening, en niet als een nationaal beleid om burgers door middel van ontfanging van hulp in een situatie van extreme armoede te brengen.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door

gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Hij toont dit evenmin aan door te wijzen op de toegenomen repressie ten aanzien van de burgerbevolking noch door te wijzen op de schendingen van fundamentele rechten ten aanzien van elke criticus van het taliban-beleid of door de oproep van VN-experten om het autoritaire regime van de taliban te verwerpen.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.5.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door verweerder bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het National Resistance Front (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Uit de meest recente Country Focus van EUAA van januari 2026 blijkt dat de daling van het geweldsniveau in Afghanistan zich ook in 2025 heeft doorgezet. Zowel het aantal geweldsincidenten als het aantal burgerslachtoffers is in 2025 verder gedaald in vergelijking met de voorgaande periode. Het aantal incidenten van "violence against civilians" wordt bovendien grotendeels toegeschreven aan de de facto-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van

medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. De provincie Paktika kende in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de de facto-talibanautoriteiten. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van "battles" en "explosions/remote violence", vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de de facto-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Het aantal burgerslachtoffers blijft evenwel beperkt. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de de facto-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen.

ISKP daarentegen viseert zowel de de facto-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de de facto-talibanautoriteiten. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 58-60).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de de facto-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde 'Pakistaanse taliban' (Tehreek-e-Taliban (TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De de facto-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse de facto-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt wel dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA "Afghanistan Country Focus", januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan - Country Focus" van januari 2026 nog steeds actueel.

2.3.6.5. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

3. Conclusie

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Verzoeker heeft geen elementen bijgebracht in het kader van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet die verder onderzoek door het CGVS noodzaken. Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend zesentwintig door:

M. CLAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

M. CLAES